

ПРОТОКОЛ № 1

ОТ

11 ФЕВРУАРИ 2026 г., гр. Сливен

Днес, 11.02.2026 г., Сливенският епархийски духовен съвет, в качеството му на **Епархийски съд**, по чл. 178, ал. 1 и 2 от Устава на Българската Православна Църква – Българска Патриаршия, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ:

Негово Високопреподобие архимандрит Димитрий Стоянов Драганов – Протосингел на Сливенска митрополия и

ЧЛЕНОВЕ:

1. ставр. икон Николай Иванов Димитров

2. ставр. икон. Павел Любчев Гърбов

Секретар: Иван Димитров Млечков, се занима със следното:

Духовният съд разгледа Заповед №22/10.2.2026 г., с която иконом Иван Янков Иванов, енорийски свещеник при храм „Св. Троица“ гр. Сливен, кв. Речица, е освободен от длъжност по решение на Сливенския епархийски съвет Прот. №2., и на основание чл. 95, т. 18 от Устава на БПЦ-БП, против него е повдигнато служебно духовно-съдебно преследване от 15.1.2026г. с уведомително писмо с Изх. №20 за лъжлива клетва по смисъла на чл.190, т.12 от Устава на БПЦ-БП, и неправилно извършване на богослужението, светите тайнства и обредите, по смисъла на чл.190, т. 14 от Устава на БПЦ- БП, и нарушаване разпоредбите на 39-то и 25-то Апостолски правила, 20 правило на Първия Вселенски събор, 1 правило на Втория Вселенски събор, 7 правило на Третия Вселенски събор, 90 правило на Шестия Вселенски събор, 2 правило на Трулския събор, 7,8 пр. на Гангърския събор, 1,2 пр. на Картагенския събор, 1 правило на Св. Василий Велики.

В хода на разследването Духовния съд установи, че иконом Иван Янков Иванов, е изпаднал в дълбоко саомнение и саоминие, въпреки едногодишната икономия, която му бе дадена от Епархийския архиерей в заседание на Епархийския съвет от 10.10.2024 г., Прот. № 16, с подписване на клетвена декларация на

10.10.2024г. и устни отечески съвети и увещания да спазва църковните правила и разпоредби за правилно извършване на богослуженията и светите тайнства. Но въпреки всички опити за поправяне и изправяне на иконом Иван Янков Иванов, се установи кощунственото и светотатствено отношение в извършването на свои измислени богослужения, както и пълна реформа на Светата Литургия, както следва:

1. Символа на вярата редактиран от иконом Иван Янков* Иванов е следния: „Вяравам в Един Бог, Отец, Вседържител. Творец на небето и на земята, на всичко видимо и невидимо. **Вярваме** в Един Господ Иисус Христос, **Единородния** Син Божий, Който е роден от Отца преди всички векове. Светлина от Светлина **е Той**; Бог истинен от Бог истинен; роден, **а** не сътворен; **Един по същество** е с Отца и чрез **Него** всичко е станало. **Заради** нас хората **и нашето** спасение слезе от небесата и **чрез** Дух Свети и Дева Мария се въплъти и стана човек и бе разпнат за нас при Понтий Пилат и страда и бе погребан, **но** възкръсна в третия ден според Писанията, **възлезе** на Небесата и **седна** отдясно на Отца и пак ще дойде със слава, за да съди и живи и мъртви и Царството Му не ще има край. **Вярвам** и в Дух Светий, Господ, **Животворящ е Той**, който от Отца **и изхожда**, **покланяме му се** и го славим наравно с Отца и Сина, **с неговата сила говориха пророците**. **Вярвам** в една, свята, вселенска, **съборна** и апостолска Църква. Изповядвам едно кръщение за опрощаване на греховете. Чакам възкресение на мъртвите и живот в бъдещия век. Амин.“

Според свещения канон и традиция на Светата Православна Църква, право да променя или допълва Символа на вярата (Никео-Цариградския символ) има **само Вселенски събор**. Всяка промяна трябва да бъде приета чрез консенсус на цялата Църква, събрана на Вселенски събор, а не едностранно от отделен човек, било то епископ или свещеник, или мирянин.

Никой няма право самостоятелно да променя текста, който е основа на християнската догматика.

„Светите отци, събрани в Цариград, постановиха да не се отменява Символът на вярата, изложен от 318-те отци, събрани на събор в Никея Витинска, а да остане той неизменен и да се предаде на анатема всяка ерес...“ – гласи 1 правило на 2 Вселенски събор.

Второто правило на Трулския събор гласи:

„Тоя свят събор призна за прекрасно и най-желателно и това, щото отсега занапред за душевна полза и за лекуване на страстите да останат твърди непокътнати осемдесет и петте правила..., приети от името на светите и славни апостоли... Приемаме и всички други свещени правила, изложени от светите и блажени наши отци, именно: правилата на триста и осемнадесетте отци, които са се събрали в Nikea..., още и на сто и петдесетте отци, които са се събрали в този богоспасаем и царстващ град, и още на двестата отци, събрани първи път в областния град Ефес... и т. н., и никому да не бъде позволено да отменява или изменява гореозначените правила или да приема други, освен отбелязаните, правила с лъжливи надписи... Ако ли някой бъде изобличен в опитване да измени или изврати някое от изброените по-горе, правила, такъв да понесе епитимия, определена от правилото, което е нарушил, и чрез това ще се цери от онуй, от което се е препънал“.

Естествено, абсолютната забрана да се изменят, поправят, допълват или отменят правилата, които визира този канон, се отнася и до онези канони, които разпореждат да се пази ненакърним дори и в детайлите си Nikeo-Цариградският символ на вярата. 1-то правило на II вселенски събор, 7-то на III вселенски събор, правилата на самия VI вселенски събор, както и отнасящите се към тях канони на други поместни събори, утвърдени от вселенските имащи силата на последните, именно 7-мо и 8-то правила на Гангърския събор, 1-во и 2-ро на Картагенския, 1-во правило на св. Василий Велики и други.

По-пряко отношение към разглеждания въпрос има 1 правило на Седмия вселенски събор. Неговият текст гласи:

„На всички ония, които са приели свещеническо достойнство, като свидетелства и ръководства им служат предписаните правила и постановления, които ние с радост приемайки, заедно с боговдъхновения Давид, пеем на Господа Бога, казвайки (Пс. 118:144): ...Правдата на твоите повеления е вечна.... И понеже пророческият глас ни повелява да пазим на вечни времена Божиите заповеди и съобразно с тях да живеем, безсъмнено е, че те са несъкрушими и непоклатни. Затова и боговидецът Моисей казва така: „Залягайте да изпълнявате всичко, що ви заповядвам, не прибавяй към него и не отмахвай от него“ (Втор. 12:23)... Също и Павел говори: „Но, ако дори и ние или ангел от небето ви благовестеше

нещо по-друго от това, що ви благовестихме, анатема да бъде“ (Гал. 1:8). Понеже това е вярно и ни е засвидетелствано... Затова с наслада приемаме божествените правила, изложени от всехвалните апостоли, свещени тръби на Духа, от шестте вселенски събори... и от светите наши отци, защото те всички, просветени от един и общ Дух, са узаконили полезното, и за туй, които те предават на анатема, тях и ние анатемосваме; които предават на низвергване, тях и ние низвергваме; които на отлъчване, тях и ние отлъчваме, а които подхвърлят на епитимия, тях и ние подлагаме на същата...”.

Правилото е насочено към тези, които са „приели свещеническо достойнство“, но то още повече се отнася и за онези, които нямат такова, т. е. за миряните! А правилата на вярата, т. е. Символът, както и правилата, които охраняват неговата неизменност и непоклатимост, са безусловно задължителни за всички християни. Всички трябва да ги спазват и да живеят според тях. Те са несъкрусими и непоклатни, тъй като всъщност са ни открити от Бога. Поради това те са и вечни. А който дръзне да ги измени, поврежда, да отмахва нещо от тях или да прибавя, се предава на анатема.

От изложеното се вижда, че за Православната църква установеният от св. отци Символ на вярата **е абсолютно неизменен, непоклатим** и задължителен за всички християни – духовници и миряни. Онзи, който го поправя, изменя, допълва чрез вмъкване на нови думи, изрази, термини в него, или пък изхвърля от текста му такива, тя заедно с отците на всички вселенски и поместни събори и с другите свети отци подхвърля на най-строгото наказание – изключване от своята среда и предаване на вечна погибел.

Св. Кирил Александрийски в посланието си до Йоан Антиохийски пише: „Забраняваме всекому да изменя символа на вярата, издаден от никейските св. отци; нито на себе си, нито другиму някому позволяваме да изхвърля или променя в тоя символ нито дума“.

Накрай отците на събора клетвено провъзгласяват: „След като по този начин това се изложи от нас с най-голяма внимателност и стройност, светият и вселенски събор определи: никому да не се позволява да произнася, или да пише, или да съставя, или да мъдрува или да учи

другите на друга вяра. А на онези, които дръзнат или съставят друга вяра, или проповядват, или учат, или преподават друг символ на желаещите да се обърнат към познанието на истината от езичеството, или от юдейството, или от някаква ерес, такива, ако бъдат епископи или клирици, епископите да бъдат чужди на епископството, а клириците – на клира; ако бъдат монашестваци, да бъдат под анатема“.

Никео-Цариградският символ, чийто пълен и точен текст за пръв път намираме в актовете на Халкидонския събор, както и вероопределението на последния, без каквато и да било промяна, станал критерий, мярка и на отците на Петия вселенски събор при установяване отклоненията от правата вяра на т. н. „три глави“ и осъждането им. Отците на този събор напълно се солидаризират с клетвената заплаха, която Халкедонският събор отправя към всеки добавил, променил, изменил, променил, чрез свое усмотрение и виждане текста на Символа.

В предисловието към вероопределението на Шестия вселенски събор, четем: „... Поради това нашият велик и вселенски събор... възобнови без всякакви нововъведения определения на благочестието и отхвърли самоизмислените догмати на нечестието. И Символа, изложен от 318-те отци и отново богомъдро утвърден от 150-те отци, който охотно приеха и потвърдиха и другите свети събори за унищожаване на всякаква душевредна ерес, и нашият свят и вселенски събор запечати боговдъхновено“. В послесловието пък към същото определение отците на събора заявяват: „И тъй, след като всичко това е установено от нас с всевъзможното внимание и стройност, определяме, никому да не се позволява да проповядва друга вяра, или да пише, или да съставя, или да държи на ум, или иначе някак да учи. А на ония, които дръзнат и съставят друга вяра, или разпространяват, или учат, или преподават друг символ на желаещите да се обърнат към познанието на истината от езичеството, или от юдейството, или от някаква ерес, или въвеждат нови думи, или изобретяват четене, противно на сега от нас определеното, — на тези, ако са епископи или клирици, да бъдат чужди: епископите на епископите,

клириците — на клира, а ако са монаси, или миряни, да бъдат под анатема“.¹

Ето какво гласи един от най-авторитетните догматически документи на Православната църква, т. н. Православно изповедание на съборната и апостолска източна църква, чийто превод е направил блаженопочиналия Сливенски митрополит Серафим през 1888г. В отговора на въпрос 4 стои текстът: „Православният християнин е длъжен да приема убедено и без съмнение, че всички членове на Символа на вярата на съборната и апостолска църква са ѝ предадени от Господа нашего Иисуса Христа чрез Неговите апостоли и са изяснени и утвърдени от вселенските събори... Членовете на вярата получават своята важност и твърдост първо, от Свещ. Писание, и второ, от църковното предание...; в отговора на въпрос 72 стои: „ние сме длъжни да вярваме, че всичко, което са постановили светите отци на всички вселенски събори, където и да са се състояли те, произлиза от Светия Дух, както са казали апостолите на своя събор: „Изволия Духу Святому и нам...“; и в отговора на въпрос 5 е написано: „Членовете на съборната и православна наша вяра, по Символа на първия Никейски и на втория – Константинополски събори са дванадесет. В тях така ясно е изложено всичко, което принадлежи към нашата вяра, че ние нито повече, нито по-малко, нито другояче сме длъжни да вярваме, освен съгласно с разбирането на отците на тия събори...”

2. В Евхаристийният канон иконом Иван Янков Иванов започва с думите: **„Да застанем благоговейно и с мир в душите си на Господа да се помолим., текст, коренно различен от записания в служебника: „Да стоим добре, да стоим с благоговение, да внимаваме, за да принесем в мир светото възношение.“**

¹ Срв. Деяния, т. I, 109; прот. Иван Стефанов, Правилата на св. Православна църква; Правилата, т. I, с. 464-465, Деяния, т. III, с. 63. 68-69; В. Болотов, пос. съч., с. 255-295; М. Поснов, пос. съч., с. 425-430, с. 430-437, с. 435-439, Деяния, т. III, с. 216, Деяния, т. IV, Казань, 1908, с. 46-47- 48, Деяния, т. V, Казань, 1889, с. 159-161, Деяния, т. VI, Изд. третье, Казань, 1908, с. 5-10; В. Болотов, пос. съч., с. 384-427, Проф. ик. д-р Радко Поптодоров, Основни положения в каноническата дейност на Шестия вселенски събор, сп. Духовна култура, 1982, кн. 2, с. 25, Деяния, т. VI, с. 272-274; по превод на български от протодякон Иван Стефанов, Правилата на Св. Православна църква, София, 1936, с. 172-174, Православното изповедание на католическата (съборната), църква восточна, превел Слив. Митрополит Серафим, Сливен, 1888, с. 1-3, 36-37

3. Възгласите на т.нар. „Институцио“ също са променени, иконом Иван Янков Иванов ги произнася, като взема даровете – първо хляба и после виното – и се обръща към народа, за да ги покаже. Този въпрос е догматически, защото в Евхаристийния канон, според древния принцип *lex orandi – lex credendi*, се съдържа цялото въплъщение на догматическите и еклисиологически учения на светата Църква. Свещеникът не служи „от името на Христос“ (*ex persona Christi*), както твърдят римокатолиците, а служи от името на епископа си, предстоейки пред народа, като думите на Институцио-то са цитати на Христовите слова, в контекста на евхаристийната молитва, затова е недопустимо свещеника да „играе ролята“ на Христос в този най-сакрален момент от светата Литurgia.

4. Установената по литургичен канон *епиклеза* също *отсъства*, което категорично дефинира целия богослужебен безпорядък на това „свещенодействие“, като тотална профанация и кощунствена злоупотреба с религиозните чувства на вяраващите, защото, дори по мярката на икономията да се покрие някоя друга промяна или грешка, то не се намира никакво извинение или икономия за откритото беззаконие, каквото е самоволното изменение на момента на освещаване на Светите Дарове и цялата Евхаристия. „Молитвата“ на „епиклезата“ на иконом Иван Янков Иванов: *„Удостои ни Господи с Дух Светий, както удостои апостолите си в третия час. Очисти сърцата ни, Боже, и с правда изпълни душите ни! Удостои ни Господи с Дух Светий, както и апостолиите си удостои в третия час. Не се отвърщай от нас, Боже! Удостои ни Господи с Дух Светий, както и апостолите си в третия час и като тях и нас обнови. Принясаме ти тази словесна и безкръвна служба, Боже, и просим: изпрати Дух Светий над тия дарове и направи от тоя хляб драгоценното Тяло на Твоя Христос! Амин! Превърни виното в тая чаша в драгоценната Кръв на Твоя Христос! Амин! Претвори ги, Боже, чрез Дух Светий! Амин, амин, амин!“*.

В Синодалния Служебник,: **„Господи, Който в третия час си изпратил на Твоите апостоли пресветия Твой Дух, не Го отнемай, от нас, Благий, но Го обнови в нас, които Ти се молим. Сърце чисто създай в мене Боже и Светия Твой Дух не отнимай от мене! Господи, Който в третия час си изпратил на Твоите апостоли пресветия Твой Дух, не го отнемай, от нас, Благий, но Го обнови в нас, които Ти се молим. Не ме отхвърляй от лицето Си и Светия Твой Дух не отнимай от мене, Господи, Който в третия час си изпратил на Твоите апостоли Пресветия Твой Дух, не Го отнемай, от нас, Благий, но Го обнови в нас, които Ти се молим.)** Още Ти принасяме тази словесна и безкръвна служба и просим, и молим, и умоляваме: изпрати

Твоя Свети Дух върху нас и над тези подлежащи Дарове И направи тоя хляб драгоценно Тяло на Твоя Христос. Амин. А това, което е в тази чаша драгоценна кръв на Твоя Христос. Амин. Като ги претвориш чрез Твоя Свети Дух. Амин, амин, амин.“

5. Използваният израз „превърни“ категорично противоречи на еклесиологичното и мистириологично учение на св. Църквата за това, че Тялото и Кръвта Христови се пресъществяват от хляб и вино, без да изменят формата си, т. е. без да се „превърщат“ в каквото и да било друго по своя материален (видим) облик.²
6. Нафората се освещава преди Ходатайствената молитва, а не след, както е положено в Служебника.
7. Господнята молитва „Отче наш“, както ни е предадена от Самия Господ Иисус Христос и записана в Свещените страници на Евангелието, (*Мат. 6:9-13 и Лука 11:1-4*) е направена следната промяна - „насъщният ни хляб дай ни *го и днес*“.
8. Свещеника се причастява след като вложи частите от Агнеца в светия Потир, след това изсипва и другите частички вътре и чак след това отпива от него. Докато в служебника е указано, че свещеника се причастява най-напред със светото Тяло, подир това с пресветата Кръв Христови и едва след това влага частите от светия Агнец – Тялото Христово, после и всички частици в светия Потир.

Въз основа на изложеното по-горе следва да се заключи, че действията на иконом Иван Янков Иванов не представляват изолирани богослужебни неточности или допустими пастирски вариации, а съвкупност от тежки канонични и еклесиологични нарушения. Самоволната промяна на утвърдения текст на светата Литургия, изменението на епиклезата, подмяната на Никео-Цариградския Символ на вярата, свидетелстват за отказ от съборния и йерархичен принцип, върху който е изграден животът на Православната църква. Тези действия обективно разрушават евхаристийното единство, тъй като светата Евхаристия не може да се извършва нито извън, нито против съборността на Църквата. По този начин иконом Иван Янков Иванов излиза извън границите на повереното му служение и поставя себе си извън пълнотата на църковното общение. В този смисъл описаните нарушения са не само

² Според тълковния речник думата „превърщам“ има следното значение: „Променям същността, формата, характера на нещо или на някого и го правя да изглежда по различен начин.“

дисциплинарен проблем, а еклисиологично отклонение, което засяга самите основи на църковния ред и църковното единство.

Въз основа на гореописаното и на основание чл. 190, т. 20 и чл. 189 от същия Устав, Духовния съд РЕШИ:

О П Р Е Д Е Л Я

Деянията на иконом Иван Янков Иванов от гр. Сливен, като църковно провинение против разпоредбите на 39-то и 25-то Апостолско правило, 20 правило на Първия Вселенски събор, 1 правило на Втория Вселенски събор, 7 правило на Третия Вселенски събор, 90 правило на Шестия Вселенски събор, 2 правило на Трулския събор, 7,8 пр. на Гангърския събор, 1,2 пр. на Картагенския събор, 1 правило на Св. Василий Велики, и му налага църковно наказание, по чл. 191, ал. 1, т. 10 от Устава на Българската Православна Църква – Българска Патриаршия – НИЗВЕРЖЕНИЕ ОТ САН, БЕЗ ОТЛЪЧВАНЕ ОТ ЦЪРКВАТА И ДА СЕ ЧИСЛИ КЪМ РЕДИЦИТЕ НА МИРЯНИТЕ.

Председател:

За Сливенски митрополит,

Протосингел: *Архим*

и членове:

1. *С.Т.И.К.*

2. *В.И.К.*

Секретар: *Т.И.К.*

